

A Pécsi Ítéltábla az **felperes neve** (címe) felperesnek a dr. Ludas László ügyvéd képviselte **alperes neve** (címe) alperes ellen ügyvezető felelősségének megállapítása iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 1.G.40.070/2011/9. számú végzése ellen az alperes 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 77.095,- (hetvenhétezer-kilencvenöt) forint fellebbezési perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperes kerestében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján kérte annak megállapítását, hogy az alperes, mint az A. Kft. korábbi önálló cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, ennek következtében a társaság vagyona 48.000.000,- forinttal csökkent.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek részben adott helyt, megállapította, hogy az alperes az A.Kft. ügyvezetőjeként a kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a társaság vagyona 2.428.176,- forinttal csökkent, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját K.E. igazságügyi szakértő véleménye alapján 2006. év végében határozta meg. Megállapította, hogy az A. Kft. a N. S.Áruház építésekor a B Kft. alvállalkozójaként dolgozott, a vállalkozói díját ez utóbbi cég részben nem fizette meg. Az alperes 2006. október 12-én a B.Kft.-t a 2.428.170,- forint összegű számlájának

kiegyenlítésére szólította fel. A B. Kft. felszámolás alá került, az A.Kft. azonban hitelezői igényt nem terjesztett elő. E körben az elsőfokú bíróság az alperes felelősségét megállapította, mert az alperes a felszámolási eljárás során a követelés érdekében érvényesítése érdekében semmit nem tett. Nyilvánvalóan minimálisan elvárható az ügyvezetőtől, hogy a felszámolási eljárásban a hitelezői igényét bejelentse, vagy legalább behajthatatlansági nyilatkozatot kérjen. Ezen az sem változtat, hogy a B.Kft. felszámolási eljárása során nem lett volna megtérülés, hiszen a hitelezői igény bejelentésének elmaradása miatt megszűnt a követelés, és megszűnt annak a lehetősége is, hogy adott esetben a Gt. 30. §-a, illetve a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt feltételek fennállása esetén akár az ügyvezetővel, akár a taggal szemben igényt lehessen érvényesíteni.

Az ítélet ellen az alperes jelentett be fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg, a felelősség megállapítását mellőzze. Arra hivatkozott, hogy az eljárás során igazolta, hogy milyen intézkedéseket tett általában a kintlévőségük behajtása, kezelése érdekében. Csatolta többek között az I. Kft. részére adott megbízási szerződést, továbbá olyan okiratot, amely tanúsította, hogy az A.Kft. hitelbiztosítással rendelkezett az A.Rt.-nél, amely alapján 60 napot meghaladó fizetési késedelem esetén az A.követelését automatikusan a hitelbiztosító cég kezeli. E megállapodások alapján az ügyvezető joggal feltételezte, hogy mindkét társaság az A.Kft. érdekeinek megfelelően nyomon követi a B. Kft. működését, és mindent elkövet a követelés behajtása érdekében. Az alperes által megbízott behajtó cég követett el mulasztást, amikor nem tájékoztatta kellő időben az alperest a felszámolásról, és így a bejelentés sem történt meg. Az alperes a felszámolásról késve értesült, mulasztást nem követett el, sőt teljesen jóhiszeműen és kellő gondossággal járt el, külön ilyen ügyekkel foglalkozó társaságokat bízott meg, akik kellő szakértelemmel is bírtak.

Megjegyezte az alperes, hogy a behajthatatlansági nyilatkozat hiánya önmagban nem eredményez sem vagyonszerzést, sem vagyonnövekedést. Véleménye szerint vizsgálni kellett volna azt is, hogy a határidőben történő bejelentés esetén a B. Kft. felszámolása befejezéseként elkészült vagyonfelosztás alapján mely kategóriában, milyen mértékű követelés-kielégítés történt. Az alperes tudomása szerint az A.Kft. követelése még részben sem térült volna meg, mert a B. Kft.-nek nem volt olyan mértékű vagyona, amely ezt lehetővé tette volna. Így a bejelentés elmulasztása nem okozott kárt, ebből eredő vagyonszerzés nem történt.

Vitatta az alperes az elsőfokú bíróságnak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjára vonatkozó megállapítását is. Álláspontja szerint nem 2006. év végén, hanem 2007. tavaszának végén, nyár elején következett be a fenyegető helyzet, akkor, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a P.család nem tudja, és nem akarja a jelentős összegű tartozását rendezni.

Az alperes a fellebbezését az iratok felterjesztése után kiegészítette, és ismét csatolta azt a megbízási szerződést, melyet az A.Kft. 2006. április 28-án a S. Bt.-vel, mint megbízottal kötött. A megbízási szerződés alapján a megbízott arra

vállalkozott, hogy a megbízó kintlévőségei rendezésében közreműködjön, azt kezelje, vevőit minősítse. A szerződésszerű teljesítés ki kellett hogy terjedjen a B. Kft.-vel szemben fennálló követelés kezelésére is. Hivatkozott az A. Hitelbiztosítóval kötött szerződésre is, amely alapján a B.Kft.-vel szemben fennálló követelését a hitelbiztosítónak bejelentette 2006. október 26-án. A hitelbiztosító október 31-én felülvizsgálta a B. Kft.-re meglévő hitelkeretet, és azt 4.000.000,- forint összegben jóváhagyta. Ebből adódóan az alperes joggal volt abban a feltevésben, hogy a B.Kft.-vel kapcsolatos dolgok rendben vannak, az ügyet a hitelbiztosító és a S.Bt. megfelelően kézben tartja. A B.Kft. 2006. december 1-jén került felszámolás alá, azonban erről sem a hitelbiztosító, sem a S.Bt nem tájékoztatta az alperest. A felszámolás ténye 2007. június-július környékén jutott az alperes tudomására, azonban ekkor már nem volt lehetőség a hitelezői igény bejelentésére.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az alperes a fellebbezésében fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott érveit annak alátámasztására, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2007. tavaszán következett be. Az elsőfokú bíróság az ítéletében részletesen megindokolta, hogy K.L. tanúvallomása és K.E. igazságügyi könyvszakértő szakvéleménye alapján, milyen tényekre figyelemmel állapította meg azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2006. év végén kialakult. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokaival e körben egyetért, az alperes a fellebbezésében sem hozott fel olyan érveket, amelyet az elsőfokú bíróság megállapítását cáfolják. Kiemeli a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének azt a megállapítását, hogy ha valamennyi nyilvántartott vevői tartozás kiegyenlítésre is került volna, a kötelezettségeit a kft. akkor sem lett volna képes kiegyenlíteni. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet tehát nem akkor következett be, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a .P. család nem tudja, és nem akarja a jelentős összegű tartozását rendezni, ez a helyzet korábban, már 2006. év végén is fennállt, és a P. család tartozásainak rendezése esetén is fennállt volna.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerint a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent. Fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kiegyenlíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A (3) bekezdés szerint mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi

intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülésére, csökkentésére, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az alperes, mint az A.Kft. ügyvezetője nem jelentette be a B.Kft. felszámolójának a cég követelését. Ennek következtében a követelés a Cstv. 37. § (3) bekezdése alapján a felszámolás közzétételétől, 2006. december 1-től számított 180 napos határidő elmulasztása miatt e határidő lejárakor megszűnt. A Legfelsőbb Bíróság az 1/2010.(VII.30.) számú Polgári Jogegységi Határozata indokolásának III. részében rámutatott arra, hogy a Cstv. 37. § (3) bekezdése szerinti jogvesztés az alanyi (anyagi) jog, a követelés végleges megszűnését (elenyészését) jelenti, vagyis a követelés még természetes obligációként sem marad fenn. A jogvesztés tehát nem az igényérvényesítési lehetőség megszűnését, hanem a követelés megszűnését jelenti. Nincs ezért jelentősége annak, hogy a B.Kft. felszámolási eljárásában az A. Kft. hozzájutott volna-e a követeléséhez vagy annak egy részéhez. A B.Kft.-vel szembeni követelés megszűnésével az A. Kft. vagyona csökkent. Helyesen utalt ugyanakkor arra az elsőfokú bíróság, hogy a követelés megszűnése miatt az ügyvezetővel vagy a tagokkal szembeni igényérvényesítés lehetősége is megszűnt.

A felelősség alól az alperes akkor mentesült volna, ha bizonyítja, hogy az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése érdekében. A gazdasági társaságok vezető tisztségviselőitől elvárható, hogy figyelemmel kísérjék, hogy a nekik hosszú idő óta jelentős összeggel tartozó üzleti partnereik nem kerültek-e felszámolás alá. Nem mentesülhet a vezető tisztségviselő a felelősség alól arra hivatkozva, hogy a cég megbízottai nem tájékoztatták őt a felszámolási eljárás megindításáról. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a B.Kft.-vel szembeni követeléssel kapcsolatban az alperes nem tett meg minden tőle elvárhatót a követelés behajtásáért, így e körben a felelőssége megállapítható.

A fenti indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított, az általános forgalmi adót is tartalmazó ügyvédi munkadíj megfizetésére tekintettel arra, hogy a felperest az eljárásban végig jogi képviselő képviselte, a felperest a fellebbviteli eljárásban képviselő dr. Mura Péter ügyvéd képviseleti jogosultságának megszűnését csak nyilatkozatainak megtétele után jelentette be.

P é c s, 2012. augusztus 31.

. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Zóka Ferenc s.k. előadó bíró, Dr. Gyöngyösiné Dr. Antók Éva s.k. bíró